

Arrest

nr. 308 277 van 13 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16 / 4^{ème} étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 1 april 2020 en verzoekt op 21 april 2020 om internationale bescherming. Op 25 juli 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van afkomst Pashtun te zijn en tot de stam Maroufkhel te horen. U hangt het islamitisch geloof aan. U stelde 17,5 jaar oud te zijn in juli 2021. U bent geboren in het dorp Bawley in het district Hesarak van de provincie Nangarhar.

Uw vader was landbouwer in uw dorp en werd regelmatig benaderd door de taliban om usher te betalen. Op een dag ging uw vader naar de moskee, waar hij na het vrijdagsgesprek tegen dorpsbewoners vertelde dat hij geen usher meer kon geven aan de taliban omdat hij niet genoeg eten had. Twee of drie dagen later werd uw vader door de taliban in elkaar geslagen op jullie velden, waarna enkele dorpsbewoners hem naar het ziekenhuis brachten. Toen uw broer vervolgens thuis kwam en ingelicht werd door uw moeder over wat er was gebeurd, kondigde hij aan wraak te gaan nemen op de taliban, eerst tegen jullie, vervolgens ook aan andere dorpsbewoners. Ongeveer anderhalve week later kwamen de taliban 's avonds langs bij jullie thuis en kidnaptten uw broer. De volgende dag ging u met uw maternale oom en moeder naar de dorpsouderen om te informeren naar uw broer en gingen jullie samen met hen naar de zwarte berg waar de taliban verbleven. De taliban weigerden echter om uw broer te presenteren aan de dorpsouderen. Uw moeder begon te roepen en te wenen en de taliban te beledigen, waarna een van de talibs uw moeder bij haar haar nam en zij neerviel. U raakte van streek en viel de talib aan en verwondde hem met een steen, maar een andere talib sloeg u met een stuk van een wapen tegen uw hoofd waardoor u het bewustzijn verloor. U werd door uw oom en enkele dorpsouderen naar het ziekenhuis gebracht, waar uw wonde werd genaaid. Daarna verhuisde u naar het huis van uw maternale oom omdat het te gevaarlijk was om naar huis te gaan. Die avond kwam ook uw moeder langs bij uw maternale oom en informeerde u dat taliban bij jullie thuis waren langs geweest en er naar u hadden gevraagd. Ze vroeg aan uw maternale oom om u naar het buitenland te sturen, waarop u 's nachts het huis verliet en vervolgens ook het land. Na een reis van vier maanden kwam u aan in Oostenrijk, waar u uw vingerdrukken moest afgeven en een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde vervolgens door naar België waar u op 21 april 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara en een enveloppe neer. Uw advocaat bezorgde op 19 juli 2021 het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) per e-mail nog een psychologisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uw advocaat bezorgt het CGVS per e-mail d.d. 19 juli 2021 een psychologisch attest d.d. 10 juli 2021 waarin een psychologe, genaamd N. d. M., attesteert dat u sinds februari 2021 door haar wordt opgevolgd, evenals dat u met posttraumatische stress, aanpassingsproblemen en een depressieve stemming zou kampen. Hiernaar gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud, vult u nog aan dat u ziek zou zijn geweest in het verleden en u problemen had met uw ogen en u het laatste jaar ernstige hoofdpijn heeft gehad (CGVS, p. 4-5). Na grondige analyse van het geheel van de gegevens die voorliggen, is het Commissariaat-generaal evenwel van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 21 september 2020 blijkt dat u géén elementen of omstandigheden signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Overigens moet hierbij worden vastgesteld dat uit de verklaringen die u aflegde aan het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud niet blijkt dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Integendeel, uit de verklaringen die u aflegde aan het CGVS blijkt dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze is verlopen en u in staat was om de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud verder nog aan dat het goed gaat met u (CGVS, p. 2, p. 12), en er wordt u op gewezen dat wanneer uw problemen erger zouden worden of het niet meer gaat, u dit kunt aangeven, wat u op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud doet (CGVS, p. 4). Bijgevolg werden er u hiervoor geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder wordt uw algemene geloofwaardigheid allereerst aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers geboren te zijn op 1 januari 2005 en minderjarig te zijn (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek uitgevoerd in het Militair Hospitaal Koningin Astrid, werd uw geboortedatum resoluut aangepast naar 01.01.2000. Op de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 8 juni 2020 een leeftijd had van 20,6 met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, en dit bovendien ook blijft volhouden tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 5), terwijl u in Oostenrijk overigens nog

beweert geboren te zijn op 01.01.2004 en dus nog een jaar ouder zou zijn (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier), doet bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De taskara die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt, is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2005 naar 2000, dus wel vijf jaar verschil uitmaken, is een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België.

Verder kunnen ook uw verklaringen over uw problemen niet overtuigen. Zo acht het CGVS het al weinig aannemelijk dat uw vader gewoonweg in de moskee aan andere dorpsbewoners zou gaan verkondigen dat hij niet langer usher aan de taliban zou betalen (CGVS, p. 13). U stelt dat jullie hier niet langer de middelen voor zouden hebben gehad en uw vader daarom andere dorpelingen hierover aansprak. Het is echter uitermate vreemd dat uw vader dit zomaar zou gaan vertellen aan mensen in de moskee, te meer u ook verklaart dat heel veel mensen in uw dorp werkten voor de taliban en ook naar het vrijdaggebed gingen, net hét moment dat uw vader in de moskee zou gaan zijn verkondigen dat hij niet langer aan de wensen van de taliban wilde voldoen. Hierop gewezen, geeft u dit toe, maar tracht u dit te verklaren door de uitleg dat uw vader genoeg van hen had omdat ze soms zelfs nieuwe kleren van jullie stalen en uw vader aan de dorpelingen vertelde dat ze hun stem moesten verheffen (CGVS, p. 15-16). Dat uw vader echter zo'n risico zou nemen om dit ook te doen in het bijzijn van mensen die werkten voor de taliban, kan niet overtuigen.

U verklaart verder dat uw vader benaderd zou zijn geweest door de taliban, en hierbij verwondingen opliep. Uw verklaringen hierover bij DVZ zijn echter tegenstrijdig met uw verklaringen aan het CGVS. Bij DVZ liet u namelijk optekenen dat de taliban en been en een arm van uw vader zouden hebben 'afgehakt', terwijl u bij het CGVS beweert dat ze een arm en een been van uw vader 'braken' (DVZ vragenlijst, p. 3, punt 5; CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u dit bij DVZ zo niet zou hebben gezegd, en houdt u slechts vast aan uw verklaringen dat de taliban de linkerarm en het linkerbeen van uw vader zouden hebben gebroken (CGVS, p. 16). U verklaart nochtans ook aan het begin van uw persoonlijk onderhoud de tolk goed bij DVZ te hebben begrepen en dat uw verklaringen er terug aan u werden voorgelezen (CGVS, p. 3). Dat uw advocaat in haar e-mail d.d. 27 juli 2021 dit nog poogt te verschonen door te stellen dat u in het Pashtu altijd hetzelfde woord zou hebben gebruikt, is een post-factum uitleg die niet kan overtuigen.

Het tart verder ook alle verbeelding dat nadat de taliban al uw vader waren komen opzoeken en hadden verwond, uw broer nog eens opnieuw naar diezelfde moskee zou gaan, om daar op zijn beurt te gaan verkondigen dat hij wraak wilde nemen op de taliban (CGVS, p. 13). Dat uw broer het risico zou nemen om mensen in de moskee hierover aan te spreken omdat ze hun belofte niet waren nagekomen aan uw vader, na wat er al gebeurd zou zijn met uw vader, is opnieuw weinig aannemelijk. Nog vreemder is dat u aan het CGVS verklaart dat uw broers N. en S. heten (CGVS, p. 6), maar u in Oostenrijk helemaal geen broer met die naam blijkt te hebben. U spreekt er slechts over een broer genaamd A. Het is uitermate vreemd dat u in Oostenrijk niet dezelfde gegevens over uw broers doorgeeft, zeker gezien u er wel dezelfde naam voor uw moeder – K – opgeeft (CGVS, p. 6). Nog vreemder is dat u in Oostenrijk verklaarde over uw broer dat hij zou zijn gaan werken en vervolgens zou zijn verdwenen, terwijl u aan het CGVS de feiten toch wezenlijk anders voorstelt, namelijk dat uw broer zou zijn gekidnapt door de taliban, die hem meenamen van bij u thuis (CGVS, p. 14). Dat u geen aannemelijke en coherente verklaringen aflegt over het gedrag van uw broer, en u bovendien andere verklaringen aflegt over uw familie in België en in Oostenrijk, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Dat u bovendien in Oostenrijk nog eens verklaart dat u niet wist waarom uw moeder zich zorgen over u zou maken, terwijl de taliban uw vader zou hebben vermoord en uw broer zou hebben meegenomen, komt eveneens ongerijmd over, gezien u aan het CGVS verklaart dat uw moeder u weldegelijk zou hebben geïnformeerd over het feit dat de taliban op zoek was naar u (CGVS, p. 14).

Daarnaast is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u niet duidelijk kan vertellen of uw familie nog problemen heeft gehad met de taliban. U zou nog met uw oom hebben gebeld, en verklaart dat hij u zou hebben gezegd dat de taliban hem ervan verdenkt u naar het buitenland gestuurd te hebben. Maar in plaats van hier verder naar gevraagd te hebben, zou u gewoonweg uit schrik de telefoon hebben opgehangen en er verder geen info over hebben of uw oom hier nog problemen door heeft gehad (CGVS, p. 18). Men zou toch verwachten dat als de taliban dergelijke boodschap aan uw oom zou hebben gegeven, u op zijn minst enige interesse toont in de situatie van uw familie in Afghanistan, zeker gezien u hierdoor ook uw land hebt moeten verlaten. Nog vreemder is dat u ook bij DVZ werd gevraagd of uw familie u nog geïnformeerd heeft over enige ontwikkelingen, maar u gewoonweg niets vermeldt over wat de taliban nog tegen hem zouden hebben gezegd (DVZ vragenlijst, p. 3, punt 5). Dat u hier verder niet naar zou hebben gevraagd, en uw verklaringen hier opnieuw niet coherent over zijn, komt opnieuw uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Bijkomend kan nog gesteld worden dat ook uw houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt namelijk dat u in Oostenrijk reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, en dit ook nog eens onder een andere naam, meer bepaald A. A. U stelt hierover dat u uw vingerafdrukken moest afgeven en ze u er zeiden dat u er moest blijven. Ondanks dat u zich in een EU-lidstaat bevond, weigerde u dit omdat u naar België wilde komen (CGVS, p. 13). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en de procedure daar ook afwacht. Dat u in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende, en vervolgens gewoonweg doorreisde naar België, stemt dan ook niet met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Het overige document dat u neerlegt - een enveloppe - heeft enkel betrekking op de wijze hoe uw taskara naar u werd opgestuurd. Dit element staat hier momenteel niet ter discussie.

De overige opmerkingen die uw advocaat per e-mail d.d. 27 juli 2021 nog aan het CGVS bezorgt, met name dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud slechts weinig vragen gesteld werden over uw regio en over veiligheidsincidenten, terwijl u hier graag over wilde vertellen, en u ook veel meer wist over uw regio, hebben louter betrekking op uw herkomst, ook dit staat hier momenteel niet ter discussie.

De opmerkingen en toevoegingen die uw advocaat nog per e-mail aan het CGVS bezorgt d.d. 5 oktober 2021, hebben slechts betrekking op de wijze waarop uw taskara zou zijn verkregen en naar u zijn verzonden, en over de schrijfwijze van een schrijn, meer bepaald 'Mullah Pazel' in plaats van 'Mullah azel'. Deze opmerkingen zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 19 juli 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het

willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dergelijke persoon die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie

en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Vooreerst gaat verzoeker in op zijn kwetsbaarheid omwille van zijn posttraumatisch stresssyndroom (hierna: PTSS), de rol die PTSS speelt bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en het vermogen van een persoon om een duidelijke en consistente getuigenis af te leggen.

Daarna gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing aangaande zijn asielrelaas. Hij tracht hierbij omkadering te geven bij de in Oostenrijk afgelegde valse verklaringen, gaat in op zijn leeftijd en zijn problemen met de taliban, alsook op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

Tot slot gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus en waarbij hij, na algemene beschouwingen en kritiek, ingaat op zowel de socio-economische en humanitaire situatie alsook de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 3);
- het rapport "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" van NANSEN van oktober 2021 (stuk 4);
- de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022 (stuk 5);
- het "*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*" van UNOCHA van 8 februari 2022 (stuk 6);
- de "*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*" van OHCHR van 7 maart 2022 (stuk 7);
- het artikel "*Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*" van World Food Programme (WFP) van 25 januari 2022 (stuk 8);
- het "*Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*" van 15 maart 2022 (stuk 9);
- de "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*" van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 10);
- de "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*" van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 11);
- het artikel "*Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*" van France 24 van 8 november 2021 (stuk 12);

- de "Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation" van U.K. Home Office van februari 2022 (stuk 13);
- het artikel "Les Afghans aussi méritent notre aide" uit La Libre van 23 maart 2022 (stuk 14);
- het rapport "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 15);
- het artikel "U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province" uit Hasthe-Subh Daily van 8 april 2022 (stuk 16);
- het document "Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 (stuk 17);
- de NANSEN Note 2 – 22, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers" van 23 juni 2022 (stuk 18);
- het rapport "Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul" van 11.11.11 en UPINION van 11 augustus 2022 (stuk 19);

2.2.2. Op 2 mei 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, waarin wordt ingegaan op zijn integratie en de veiligheidssituatie in de Afghaanse provincie Nangarhar. Bij de aanvullende nota zijn volgende stukken gevoegd:

- bewijsstukken werk verzoeker (stuk 1);
- attest Nederlandse les d.d. 30 april 2024 (stuk 2);
- attest vrijwilligerswerk d.d. 29 april 2024 (stuk 3).

2.2.3. Op 7 mei 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

Verzoeker betreurt in zijn verzoekschrift ten eerste dat hem geen bijzondere procedurele noden werden toegekend daar PTSS - waar hij aan lijdt - een ernstige invloed heeft op zijn vermogen om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt over de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uw advocaat bezorgt het CGVS per e-mail d.d. 19 juli 2021 een psychologisch attest d.d. 10 juli 2021 waarin een psychologe, genaamd N. d. M., attesteert dat u sinds februari 2021 door haar wordt opgevolgd, evenals dat u met posttraumatische stress, aanpassingsproblemen en een depressieve stemming zou kampen. Hiernaar gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud, vult u nog aan dat u ziek zou zijn geweest in het verleden en u problemen had met uw ogen en u het laatste jaar ernstige hoofdpijn heeft gehad (CGVS, p. 4-5). Na grondige analyse van het geheel van de gegevens die voorliggen, is het Commissariaat-generaal evenwel van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de vragenlijst ‘Bijzondere procedurele noden’ van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 21 september 2020 blijkt dat u géén elementen of omstandigheden

signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Overigens moet hierbij worden vastgesteld dat uit de verklaringen die u aflegde aan het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud niet blijkt dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Integendeel, uit de verklaringen die u aflegde aan het CGVS blijkt dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze is verlopen en u in staat was om de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud verder nog aan dat het goed gaat met u (CGVS, p. 2, p. 12), en er wordt u op gewezen dat wanneer uw problemen erger zouden worden of het niet meer gaat, u dit kunt aangeven, wat u op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud doet (CGVS, p. 4). Bijgevolg werden er u hiervoor geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door louter te stellen dat hij aan PTSS lijdt, dat dit door de verwerende partij niet wordt betwist, en dat dit een ernstige invloed heeft op zijn vermogen om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen zonder *in concreto* te weerleggen dat uit zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal niet bleek dat hij niet in staat was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze verklaringen met de nodige coherentie en gedetailleerdheid af te leggen, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde pertinente en terechte overwegingen en vaststellingen.

Vooreerst wordt benadrukt dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 augustus 2020, p. 89).

De Raad wijst er verder op dat de psycholoog van verzoeker in het via de advocaat op 19 juli 2021 aan het commissariaat-generaal overgemaakte attest van 10 juli 2021 nergens heeft vastgesteld dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren bij het uiteenzetten van zijn asielmotieven en dat hij niet in staat zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze deel te nemen aan het geplande persoonlijk onderhoud van negen dagen later. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. In het summiere consultatieattest wordt ten andere wel gesteld dat verzoeker sinds eind februari 2021 psychologisch wordt opgevolgd en dat hij gediagnosticeerd is met PTSS, aanpassingsproblemen en een depressieve stemming, maar nergens wordt geduid op basis van welke bevindingen, laat staan onderzoeken de psycholoog tot deze vaststellingen is gekomen.

Het enige voorliggende psychologisch stuk vermeldt aldus geen geestelijke problemen die verzoekers cognitieve vermogens dermate zouden hebben aangetast dat verzoeker in de onmogelijkheid was om deel te nemen aan de procedure aan internationale bescherming en hierbij nuttige verklaringen af te leggen. Noch uit het voorgelegd stuk, noch uit de notities van de persoonlijke onderhouds kan blijken dat zijn geestelijke toestand verzoeker ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Dat het psychologisch stuk dateert van bijna één jaar na het invullen van de ‘vragenlijst bijzondere procedure noden’, doet aan de hierboven gedane vaststellingen geen afbreuk.

Verzoeker laat overigens na eventuele problemen die hij zou hebben ondervonden tijdens de administratieve procedure concreet te duiden. Evenmin duidt verzoeker op welke wijze zijn PTSS een impact zou hebben gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn kwetsbaarheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het voorkomen van “*dyschronie*” bij slachtoffers van trauma's, dient vastgesteld te worden dat hij geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij lijdt aan “*dyschronie*” en dat hij voor het overige niet verder komt dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest in diens beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden en oordeel dat hem geen steunmaatregelen dienden te worden verleend. Hij licht overigens niet toe welke concrete steunmaatregelen hij zou hebben gewenst.

Waar verzoeker tot slot louter opwerpt dat migratie *an sich* ook stress met zich teweegbrengt, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor (en ook migratie) een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. In het reeds besproken psychologisch stuk *d.d.* 10 juli 2021 wordt ten andere nergens aangehaald dat stress in hoofde van verzoeker hem zou verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat, wordt niet aangetoond dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure of dat de door hem voorgehouden psychische problemen en/of stress van die aard waren om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Aldus kon de commissaris-generaal op goede gronden vaststellen dat verzoekers rechten in het kader van zijn procedure internationale bescherming werden gerespecteerd alsook dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. De problemen met de taliban startten toen verzoekers vader, die landbouwer was in hun dorp in Nangarhar, na het vrijdagsgebed in de moskee aan dorpsbewoners verkondigde dat hij niet langer *usher* aan de taliban wou betalen. De taliban sloegen verzoekers vader een paar dagen later in elkaar, kidnapten later zijn broer, weigerden om zijn broer te presenteren aan de dorpsouder en sloegen erna ook verzoeker bewusteloos nadat hij zijn moeder ter verdediging schoot. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing wordt (i) verzoekers algemene geloofwaardigheid aangetast door zijn verklaringen over zijn leeftijd voor de Belgische asielinstanties. Verzoekers verklaringen over zijn problemen (ii) weten verder niet te overtuigen. Zo wordt het (a) weinig aannemelijk geacht dat verzoekers vader gewoonweg in de moskee tijdens het vrijdagsgebed aan andere dorpsbewoners zou gaan verkondigen dat hij niet langer *usher* aan de taliban zou betalen, te meer daar heel wat mensen in zijn dorp voor de taliban werkten en ook naar het vrijdagsgebed gingen. Verder (b) zijn verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) over de benadering van zijn vader door de taliban en waarbij deze verwondingen opliep tegenstrijdig. Voorts (c) tart het alle verbeelding dat, nadat de taliban al zijn vader waren komen opzoeken en hadden verwond, zijn broer nog eens naar diezelfde moskee zou gaan, om daar op zijn beurt te gaan verkondigen dat hij wraak wilde nemen op de taliban. Nog vreemder (d) is dat verzoeker verklaarde dat zijn broer N. en S. heten, maar dat hij in Oostenrijk helemaal geen broer met die naam blijkt te hebben en dat hij aldaar verklaarde dat zijn broer zou gaan werken en vervolgens zou zijn verdwenen, terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zijn broer gekidnapt was door de taliban, die hem meenamen van bij hem thuis. Daarnaast (e) is het op zijn minst opmerkelijk dat verzoeker niet duidelijk kan vertellen of zijn familie nog problemen zou hebben gehad met de taliban en hij legt dienaangaande ook incoherente verklaringen af. Bijkomend (f) getuigt verzoekers houding niet van een nood aan internationale bescherming. Zo blijkt dat hij in Oostenrijk reeds een verzoek om internationale bescherming indiende en dit ook nog eens onder een andere naam en dat hij het resultaat van zijn procedure niet afwachtte maar verder doorreisde naar België. De door verzoeker neergelegde documenten en de opmerkingen en toevoegingen van zijn advocaat zoals overgemaakt aan het commissariaat-generaal (g) kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht die leiden tot de conclusie dat verzoeker zijn vrees voor vervolging jegens de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk heeft gemaakt. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk is en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst wordt op goede gronden overwogen dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door zijn verklaringen over zijn leeftijd. Zo verklaarde verzoeker bij aankomst in België in april 2020 dat hij geboren was in 2005 en aldus minderjarig zou zijn, terwijl uit medische tests tot vaststelling van zijn leeftijd is gebleken dat hij op 8 juni 2020 meerderjarig was, waarbij een leeftijd van 20,6 jaar oud met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift kritiek uit op de wijze waarop leeftijdsonderzoeken in België worden uitgevoerd en deze leeftijdsonderzoeken “*bijzonder controversieel*” noemt, wordt benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij die zich in het administratief dossier bevindt. Overeenkomstig het “*privilège du préalable*” wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing van de Dienst Voogdij werd vernietigd of ingetrokken. Aldus staat de leeftijdsbepaling inzake verzoeker, zoals deze blijkt uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij d.d. 8 juni 2020, ten aanzien van de Raad vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker meerderjarig is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Dat verzoeker bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud vasthield aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5), en dat hij ten andere in Oostenrijk een beschermingsverzoek heeft ingediend waarbij hij beweerde nog een jaar ouder te zijn dan wat hij in België bij de registratie van zijn verzoek liet optekenen, toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Verzoeker stelt verder nog dat hij niet bezig was met het concept “*tijda*” in Afghanistan en tijdens zijn reis naar België, werpt op dat hij zijn geboortjaar moest omrekenen van de Afghaanse naar de Gregoriaanse kalender en dat een vergissing gauw gebeurd is, maar dit doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hij zich ten onrechte als minderjarige voordeed en dit kan niet verschonen waarom er een verschil van jaren zit tussen de opgegeven geboortedatum en de wetenschappelijk bepaalde leeftijd. Voorts wordt opgemerkt dat het betoog dat men in Afghanistan niet bezig is met ‘tijd’ een loze stelling is, temeer daar men in Afghanistan wel degelijk een kalender hanteert en men redelijkerwijze bekend is met het concept van tijdsverloop. Dit blijkt temeer uit de persoonlijke onderhouden waar kan worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar maanden en jaren, waardoor niet kan worden aanvaard dat verzoeker geen besef van tijd zou hebben. Verder is de door verzoeker neergelegde taskara, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen, niet van aard deze conclusie te wijzigen. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, die luidens de medische testen jaren ouder is dan wat hij liet optekenen en waarin hij volhardt, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.8.3. De Raad treedt vervolgens het omstandig oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen over zijn problemen in Afghanistan niet weten te overtuigen.

Zo is het wel degelijk weinig aannemelijk dat verzoekers vader gewoonweg aan andere dorpsbewoners in de moskee na het vrijdagsgebed zou gaan zijn verkondigen dat hij niet langer aan de taliban *usher* zou betalen. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor Afghanen die niet langer de middelen hebben om *usher* te blijven betalen aan de taliban, kan niet worden ingezien waarom verzoekers vader een danig groot risico zou nemen om in de moskee aan dorpsbewoners te gaan vertellen dat hij niet langer zou betalen, te meer daar verzoeker zelf verklaarde dat heel veel mensen in zijn dorp voor de taliban werken in de regio en deze ook naar het vrijdagsgebed in de moskee gingen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud ook zelf toe dat het gedrag van zijn vader risicovol was (*ibid.*, p. 15). In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers verklaringen verkeerd begrepen werden en dat zijn vader tijdens een bijeenkomst georganiseerd door de ouderen van het dorp na het gebed in de moskee voorzichtig aanhaalde dat hij niet langer in staat was om *usher* te betalen gelet op zijn financiële problemen, dat hij niemand aanspoorde om ook te stoppen met betalen maar dat zijn enige doel was om een oplossing te vinden voor zijn eigen situatie en dat hij door een aanwezige spion van de taliban op de bijeenkomst zou zijn verraden. De Raad stelt vast dat dit geenszins weerslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, waarin verzoeker met geen woord repte over het aanzoeken van de dorpsouderen, laat staan tijdens een bijeenkomst door hen georganiseerd na het gebed in de moskee. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud komt wel steevast naar voor dat verzoekers vader naar de moskee ging om te praten met sommige dorpsbewoners na het vrijdagsgebed, daarbij aangaf dat hij niet langer *usher* ging betalen en aan de bewoners vroeg om hetzelfde te doen, waarop sommige bewoners zeiden akkoord te gaan en hetzelfde te doen (*ibid.*, p.13-15). Dat verzoeker nergens zou gesteld hebben dat verzoekers vader zich tot de dorpsouderen zou gericht hebben tijdens een door hen georganiseerde bijeenkomst na het gebed om zijn probleem aan te kaarten, houdt dan ook geen steek. Verzoeker sprak tijdens het persoonlijk onderhoud ten andere wel over de dorpsouderen, tot wie hij, zijn moeder en maternale oom zich richtten voor hulp. Dat hij niemand zou hebben aangespoord om hem te volgen, kan, gelet op de duidelijke en niet voor interpretatie vatbare verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, ook niet worden bijgetreden. Tot slot vindt ook de bewering, als zou een spion van de taliban die ook op de bijeenkomst aanwezig was verzoekers vader verraden hebben, ook geen neerslag in de eerdere verklaringen van verzoeker. Aldus vinden de *post factum* verklaringen en bijstellingen geenszins weerslag in de eerdere

gezegden van verzoeker en kunnen deze dan ook geenszins aanvaard worden ter verschoning van verzoekers vader wel degelijk risicovol gedrag.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal over de verwondingen die zijn vader opliep toen de taliban hem benaderden. Dit wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt onderbouwd: *“Uw verklaringen hierover bij DVZ zijn echter tegenstrijdig met uw verklaringen aan het CGVS. Bij DVZ liet u namelijk optekenen dat de taliban en been en een arm van uw vader zouden hebben ‘afgehakt’, terwijl u bij het CGVS beweert dat ze een arm en een been van uw vader ‘braken’ (DVZ vragenlijst, p. 3, punt 5; CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u dit bij DVZ zo niet zou hebben gezegd, en houdt u slechts vast aan uw verklaringen dat de taliban de linkerarm en het linkerbeen van uw vader zouden hebben gebroken (CGVS, p. 16). U verklaart nochtans ook aan het begin van uw persoonlijk onderhoud de tolk goed bij DVZ te hebben begrepen en dat uw verklaringen er terug aan u werden voorgelezen (CGVS, p. 3). Dat uw advocaat in haar e-mail d.d. 27 juli 2021 dit nog poogt te verschonen door te stellen dat u in het Pashtu altijd hetzelfde woord zou hebben gebruikt, is een post-factum uitleg die niet kan overtuigen.”* Deze bevindingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier en worden bij gebrek aan enig concreet of dienstig verweer hiertegen onverminderd bijgetreden.

Dat het vermeende incident met zijn vader tot kwaadheid en frustratie bij verzoekers broer zou hebben geleid, verklaart dan weer niet waarom de broer zich hierna ook naar de moskee zou hebben bewogen om daar, ook al is het maar tegen bepaalde dorpsbewoners, te gaan verkondigen dat hij wraak op de taliban zou willen nemen voor wat ze zijn vader hadden aangedaan. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker ten andere duidelijk aan dat zijn broer in de moskee met mensen sprak over de belofte die ze hadden gemaakt aan zijn vader tegen de taliban, waarbij hij hen vroeg waarom ze die belofte niet waren nagekomen en waarom ze hun stemmen niet verheven tegen de taliban (*ibid.*, p. 16). Hieruit blijkt nogmaals dat verzoekers vader, volgens verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, bondgenoten had gezocht, wat in tegenspraak is met het gestelde in het verzoekschrift dat zijn vader niemand aanspoorde om ook te stoppen met *usher* te betalen. Wat verzoekers broer betreft, dient verder te worden gewezen op discrepanties tussen verzoekers verklaringen voor de Belgische en Oostenrijkse asielinstanties. Zo gaf hij er verschillende namen op en vermeldde hij in Oostenrijk slechts één broer, A., terwijl hij in België twee broers, N. en S. vermeldde. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker in Oostenrijk verklaarde dat zijn broer zou gaan werken zijn en vervolgens verdween, terwijl hij bij het commissariaat-generaal de feiten wezenlijk anders voorstelde door aldaar te verklaren dat zijn broer zou zijn gekidnapt door de taliban, die hem meenamen van bij hem thuis. De discrepanties vinden allen steun in het administratief dossier en verzoeker slaagt er niet in deze te verschonen. Waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij in Oostenrijk valse verklaringen heeft afgelegd omdat hij er geslagen en mishandeld werd door de politie, er absoluut niet wou blijven en luisterde naar het advies van landgenoten, die hem aanraadden om te liegen, slaagt hij er niet in te overtuigen, te meer hij over bijvoorbeeld de naam van zijn moeder wel eenduidige verklaringen aflegde in Oostenrijk en België. Het aangevoerde wantrouwen jegens de Oostenrijkse overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat hij op aanraden van derden een andere identiteit, geboortedatum opgaf, verklaart de discrepanties nog niet tussen zijn beweringen over de ontvoering van zijn broer voor de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties. Op grond van het geheel van voorgaande bevindingen in verband met verzoekers broer en diens vermeende ontvoering, kan hieraan maar moeilijk geloof gehecht worden. Dat, zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald, niet betwist wordt in de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn moeder zich naar de Zwarte Berg begaven om te proberen zijn oudste broer vrij te krijgen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de niet aannemelijkheid van de voorgehouden problemen van verzoeker met de taliban.

Zo is het tevens op zijn minst opmerkelijk te noemen dat verzoeker niet duidelijk kan vertellen of zijn familie nog problemen zou hebben gehad na zijn vertrek. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden als volgt geconsidereerd: *“U zou nog met uw oom hebben gebeld, en verklaart dat hij u zou hebben gezegd dat de taliban hem ervan verdenkt u naar het buitenland gestuurd te hebben. Maar in plaats van hier verder naar gevraagd te hebben, zou u gewoonweg uit schrik de telefoon hebben opgehangen en er verder geen info over hebben of uw oom hier nog problemen door heeft gehad (CGVS, p. 18). Men zou toch verwachten dat als de taliban dergelijke boodschap aan uw oom zou hebben gegeven, u op zijn minst enige interesse toont in de situatie van uw familie in Afghanistan, zeker gezien u hierdoor ook uw land hebt moeten*

verlaten. Nog vreemder is dat u ook bij DVZ werd gevraagd of uw familie u nog geïnformeerd heeft over enige ontwikkelingen, maar u gewoonweg niets vermeldt over wat de taliban nog tegen hem zouden hebben gezegd (DVZ vragenlijst, p. 3, punt 5). Dat u hier verder niet naar zou hebben gevraagd, en uw verklaringen hier opnieuw niet coherent over zijn, komt opnieuw uw geloofwaardigheid niet ten goede.” De Raad treedt deze bevindingen, die hij pertinent en draagkrachtig acht en die steun vinden in het administratief dossier, bij. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter het beweerde sporadisch en technisch moeilijk contact met zijn familie om zijn onwetendheid, desinteresse en niet-coherentie te verklaren, laat staan weerleggen. Ten andere had verzoeker wel degelijk contact met zijn maternale oom en zijn moeder en slaagde zijn oom erin om de taskara naar hem te versturen vanuit Afghanistan nadat de leeftijd van verzoeker betwist was (*ibid.*, p. 4). Er was dan ook wel degelijk contact en van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging. Waar in het verzoekschrift nog wordt geopperd dat het in de Afghaanse cultuur niet vanzelfsprekend is om over problemen te vertellen aan jongere familieleden, stipt de Raad aan dat verzoeker, zoals blijkt uit de niet-betwiste resultaten van het leeftijdsonderzoek, reeds meerderjarig was bij vertrek uit zijn land van herkomst. Dat zijn maternale oom hem niets over de problemen zou willen vertellen mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, eveneens iedere ernst. Dat zijn oom dit zelfs niet op aandringen van verzoeker wil doen, valt dan weer geenszins te rijmen met de vaststelling dat verzoeker hier zelfs niet op aandrang en uit schrik de telefoon zou hebben opgehangen.

Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten en de door zijn advocaat aan het commissariaat-generaal overgemaakt opmerkingen en toevoegingen zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken, opmerkingen en toevoegingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.4. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.5. In het verzoekschrift gaat verzoeker op uitgebreide wijze in op zijn (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factore* regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto* administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven,

heeft *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode

lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘Algemeen Ambtsbericht’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake

van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 19 juli 2021, noch na afloop hiervan en ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 enige melding heeft gemaakt van een vrees en nood aan bescherming omwille van zijn vertrek uit Afghanistan richting Europa, noch omwille van het feit dat hij hier om internationale bescherming heeft verzocht. Dat er op de website van het commissariaat-generaal na de machtsovername geen woord gezegd werd over de nood voor Afghaanse verzoekers om hun dossier te actualiseren en dat verzoekers verzocht werden om geen contact op te nemen met de verwerende partij om informatie te bekomen over de vertraging in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming, ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de kansen om zijn nood aan bescherming toe te lichten, ook na de machtsovername door de taliban, aangrijpt. Verzoeker liet zijn verblijf in het Westen en de daaraan in het verzoekschrift gekoppelde vrees echter geheel onvermeld tijdens de administratieve procedure. Dat onvoldoende onderzoek zou zijn verricht naar zijn situatie na de machtsovername kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij nogmaals diende te worden gehoord. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om na zijn persoonlijk onderhoud alsook nadien, in het kader van onderhavig devolutief beroep, in zijn elf maanden na de machtsovername ingediend verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf van enkele jaren in België.

Verzoeker, inmiddels vier jaar weg uit Afghanistan en vier jaar in België, heeft in Afghanistan gewoond tot minstens zijn achttien jaar (zoals blijkt uit de minimumleeftijd volgend uit het niet-aangevochten leeftijdsonderzoek), waardoor kan worden aangenomen dat hij gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, dat hij ook nog een netwerk heeft in zijn regio van herkomst en ter terechtzitting aangaf af en toe met zijn moeder en maternale oom in contact te staan. Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

De Raad stelt vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het huidige talibanregime. Waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, intussen Franse en Engelse woorden in zijn woordenschat heeft, werk heeft, vrij is om te gaan en staan waar hij wil en voor zichzelf beslissingen te nemen, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee evenwel niet verder komt dan louter niet-gestaafde en niet-gespecificeerde

beweringen en dat deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

Voor zover hij in louter algemene termen wijst op een westerse gedraging en kleding, herhaalt de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker toont immers op geen enkele manier aan dat zijn keuze van kledij en gedragingen of muzieksmaak deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn religieuze dan wel politieke overtuiging, zijn identiteit of morele integriteit, dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Bij zijn aanvullende nota legt verzoeker stukken neer die moeten wijzen op zijn integratie. Met de voorliggende 'arbeidsbewijzen van de uitzendkracht' en de individuele rekeningen, het attest van regelmatige aanwezigheid tijdens de Nederlandse les en het attest van de vzw Vlaamse Vereniging voor Respiratoire Gezondheidszorg en Tuberculosebestrijding (hierna: vrgt) (stukken 1-3 bij de op 2 mei 2024 neergelegde aanvullende nota) toont verzoeker aan dat hij sinds eind 2021 in België werkt, dat hij sedert dit jaar Nederlandse les volgt waarbij hij regelmatig aanwezig is en heel gemotiveerd is en dat hij sinds februari 2024 als vrijwilliger twee dagen per week actief is als *Peer Educator* bij de vzw vrgt en dit tot zeer grote tevredenheid van deze vzw die verzoekers professionaliteit, betrouwbaarheid en oprechte passie voor het ondersteunen van de gezondheid en het welzijn van kwetsbare bevolkingsgroepen, zijn proactieve aanpak en zijn vermogen om breed contacten te maken prijst. Hieruit blijkt een zekere wil van verzoeker om zich te integreren en het gegeven dat hij zich als vrijwilliger wekelijks inzet om Afghanen in het kader van de vzw vrgt te begeleiden, met hen mee te gaan naar het ziekenhuis en documenten in te vullen - zoals hij ter terechtzitting toelicht - is op zich zeker en vast lovenswaardig. Hiermee geeft verzoeker evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Deze elementen volstaan op zich evenmin om aan te nemen dat hij de westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Waar in zijn aanvullende nota voorts nog wordt gesteld dat verzoeker sedert drie jaar woonachtig is te Antwerpen, waar hij met een vriend een appartement huurt, dat hij fitnest en aan bodybuilding doet, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker nalaat deze beweringen ook maar enigszins te onderbouwen aan de hand van enig bewijs.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals *supra* werd vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder het volgens hem allerm minst humaan beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de gemeenschap gestigmatiseerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment

gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (*cf.* RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Inzake de verwijzingen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 in het verzoekschrift en naar arrest nr. 299 848 van 11 januari 2024 in zijn aanvullende nota dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er, ten opzichte van het aangehaalde arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

2.3.8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet geloofwaardig zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsvername zeer precair en ernstig is en de toegang van Afghanen tot gezondheidszorg, voedsel en watervoorziening en werkgelegenheid beperkt en problematisch is, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde rapporten en persberichten van onder meer het *World Food Programme*, de Wereldbank en *UK Home Office*, wordt niet betwist en blijkt ook uit bovenstaande analyse. Evenwel toont verzoeker met zijn algemeen betoog niet aan dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van de taliban of enige andere actor. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangehaalde informatie waaruit blijkt dat Afghanistan, en verzoekers regio van herkomst Nangarhar, getroffen werden door uitzonderlijke regenval en een aardbeving.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest *Sufi en Elmi*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *Sufi en Elmi* wel het geval was. Tevens wordt in het arrest *Sufi en Elmi* nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *Sufi en Elmi* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsvername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsvername door de taliban voor een einde zorgde van de internationale hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer

daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoekers deze pijnpunten nogmaals benadrukken, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 7 mei 2024 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat zijn familie het heel moeilijk heeft, vermag dit op zich niet aan te tonen.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepaald*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA "*Impact of*

Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814) slachtoffers te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakte gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is, gelet op de informatie, opgenomen in de EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, nog steeds actueel.

Met zijn verwijzing in het verzoekschrift naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies en dat de provincie Nangarhar nog steeds regelmatig het toneel blijkt te zijn van aanslagen en gewelddadige incidenten, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij aanvullende nota van 7 mei 2024 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Te dezen toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad, mede gelet op de geactualiseerde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de

feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die meer dan twee (lees: vier) jaar in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------